

Sygn. akt VIII U 50/18

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka
Protokolant:	Ewa Grychtoł

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2018 r. w Gliwicach

sprawy J. B. (B.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania J. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 17 lipca 2017 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Teresa Kalinka

Transkrypcja uzasadnienia wygłoszonego

w dniu 27.02.2018 r. w sprawie VIII U 50/18

w zakresie znaczników czasowych 00:00:44 – 00:15:35.

x_ (...)_VIII_U_50_18_54_ (...)_ (...)_ (...)_ (...)_X.mp4

--	--

* * * * * początek tekstu

[Przewodniczący 00:00:02.316]

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 lipca 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu J. B. przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie artykułu 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ nowo ustalony wskaźnik podstawy wymiaru jest niższy niż 250%. Odmówił również ubezpieczonemu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie artykułu 110 ustawy emerytalnej. Nowo ustalony wskaźnik podstawy wymiaru obliczony z dwudziestu lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia wyniósł 235,81% i jest niższy od przyjętego do obliczenia podstawy wymiaru, to jest 316,49% z lat od 1985 do 1988. Nowo ustalony wskaźnik podstawy wymiaru z dziesięciu kolejnych lat kalendarzowych wybranych z dwudziestu

lat przed rokiem zgłoszenia wniosku o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury, to jest z lat od 1997 do 2016, wyniósł 43,25%. Ubezpieczony decyzję otrzymał w dniu 8 grudnia 2017 roku. Decyzja została wysłana na jego adres, mimo, że w aktach emerytalnych znajdowało się pełnomocnictwo udzielone radcy prawnemu do reprezentowania jego interesów w sprawie przeliczenia emerytury karta 248 akt emerytalnych.

J. B. w odwołaniu domagał się zmiany zaskarżonej decyzji. Twierdził, że istnieją podstawy do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury poprzez odtworzenie zarobków poprzedzających rok 1972. Wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu emerytur i rent na okoliczność uzyskiwanych wynagrodzeń w latach od 1968 do 1971 oraz dopuszczenia dowodu z dokumentacji zarobkowej z tego okresu.

Organ rentowy wniósł o odrzucenie odwołania, podnosząc, że odwołanie zostało złożone po upływie dwumiesięcznego terminu, a z ostrożności procesowej wniósł o oddalenie odwołania, przytaczając treść artykułu 110a i 110 ustawy emerytalnej, podtrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji i wskazał, że decyzją z 8 września 2017 roku odmówiono wszczęcia postępowania w sprawie ponownego ustalenia wysokości emerytury, czego ubezpieczony nie kwestionował.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

J. B. urodził się (...). Od marca 1993 roku jest uprawniony do emerytury górniczej, do ustalenia podstawy, której przyjęto wynagrodzenie z lat od 1985 do 1988, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 316,48%, został ograniczony do 250%. Ubezpieczony pracował w kopalni do 25 maja 1993 roku.

Po nabyciu prawa do emerytury J. B. kontynuował zatrudnienie. We wrześniu 2016 roku ubezpieczony złożył wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego zgodnie z artykułem 110a ustawy emerytalnej. Przedłożył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawione przez Zakład (...), obejmujące zarobki z lat od 1972 do 1984 i od 1989 do 1993. Załączył również zaświadczenie o zarobkach z lat od 2006 roku do 2015 roku, a wystawione przez Zespół (...) w K.. Ubezpieczony ponowił wniosek w październiku

2016 roku. Dnia 24 listopada 2016 roku organ rentowy wydał decyzje odmowne, ponieważ wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z dwudziestu najkorzystniejszych lat za okres

od 1972 roku do 2015 roku wyniósł 235,81%, a z dziesięciu kolejnych lat w okresie od 1993 do 2015 wyniósł 43,25%. W lipcu 2017 roku ubezpieczony działając przez pełnomocnika, złożył kolejny wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury. Decyzją z dnia 17 lipca 2017 roku wniosek ponownie załatwiono odmownie, bowiem nowo ustalony wskaźnik podstawy wymiaru był niższy niż 250%. Organ rentowy ustalił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w wysokości 235,81% na podstawie zarobków osiągniętych przez odwołującego podczas zatrudnienia w Kopalni (...) w okresie od 1972 do 1993. Najkorzystniejsze zarobki przyjęte do obliczenia wwpw obejmowały wynagrodzenie z kolejnych lat od 1973 do 1992. W roku 1972 ubezpieczony osiągnął zarobek w wysokości 127,75% średniego rocznego wynagrodzenia i był on niższy od przyjętych zarobków z lat kolejnych. Dopiero od 1982 roku do 1989 roku ubezpieczony osiągał wynagrodzenie przekraczające 200% średniej krajowej.

J. B. był pracownikiem Kopalni (...) od września 1962 roku do maja 1993 roku, z tym, że do 15 lutego 1967 roku pracował na powierzchni, a pracę pod ziemią podjął 3 stycznia 1968 roku po powrocie z wojska. Zachowały się zarobki ubezpieczonego od 1972 roku. Sporne było wynagrodzenie od 3 stycznia 68 roku do 31 grudnia 71 roku, kiedy to ubezpieczony był zatrudniony jako ładowacz pod ziemią i młodszy górnik pod ziemią. Od 1 czerwca 71 roku pracował jako wiertacz pod ziemią.

Z akt osobowych wynika, że od 3 stycznia 1968 roku ubezpieczony miał stawkę zaszeregowania 50 złotych, od 1 grudnia 1968 roku stawka zaszeregowania wynosiła

80 złotych, od 1 maja 1970 roku 94 złote i od 1 czerwca 1971 roku 106 złotych.

W 1970 roku miał czwartą kategorię zaszeregowania, a od 1 czerwca 1971 roku miał piątą kategorię zaszeregowania, co jest istotne przy ustalaniu wysokości karty górnika.

Pozostałe dane dotyczą późniejszego okresu, za który ubezpieczony przedłożył druki Rp-7 i wysokość wynagrodzenia, wynikająca z tych druków nie była kwestionowana przez strony. Inne dowody zarobkowe poprzedzające rok 1972 nie zachowały się. Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie akt organu rentowego oraz akt osobowych ubezpieczonego, oddalił wnioski o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu emerytur i rent, celem wyliczenia spornego wynagrodzenia z lat od 1968 do 1971, uznając ten dowód za zbędny do rozstrzygnięcia sprawy. Wskazać należy, że ubezpieczony musiałby wykazać,

że w latach od 1968 do 1971 osiągał zarobki w wysokości co najmniej po 276,95%. Zarobki z lat 1974, 1975 i 1976 jako najmniej korzystne należałoby zastąpić zarobkami

z trzech innych lat, w których ubezpieczony osiągnąłby wynagrodzenie po 276,95%. Dowodom zawartym w aktach osobowych i aktach emerytalnych Sąd dał wiarę.

Sąd zważył, co następuje.

Brak jest podstaw do odrzucenia odwołania, ponieważ decyzja z dnia 17 lipca 2017 roku, jak również późniejsza decyzja z września 2017 roku nie zostały prawidłowo doręczone. Ubezpieczony był reprezentowany przez pełnomocnika, a pisma organu rentowego były kierowane bezpośrednio do J. B.. Ostatecznie ubezpieczony przyznał, że decyzję z dnia 17 lipca 2017 roku, otrzymał w dniu 8 grudnia 2017 roku, a odwołanie zostało złożone w organie rentowym w dniu 13 grudnia 2017 roku. W związku z tym, należało przyjąć, że zostało złożone w terminie. Rozpoznając sprawę merytorycznie, Sąd uznał,

że brak jest podstaw do zastosowania artykułu 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, bo jak wskazano wyżej, ubezpieczony musiałby wykazać, że w okresie poprzedzającym rok 1972 osiągał zarobki

w wysokości co najmniej po 276,95% rocznie. Takie zarobki J. B. osiągał wyłącznie w latach od 1984 do 1989. Nie jest możliwe wykazanie w oparciu o stawki zaszeregowania i inne dodatki jakie wówczas przysługiwały górnikom, że ubezpieczony bezpośrednio

po powrocie z wojska, przez trzy lata osiągał wynagrodzenia wyższe niż w latach od 1972 do 1983 roku. W oparciu o stawki zaszeregowania, Sąd ustalił, że wynagrodzenie w roku 1971 wynosiło 31.492 złotych stawka zasadnicza, plus 4.400 złotych tytułem ekwiwalentu za węgiel, plus 3.993,60 złotych karty górnika, to jest 12,80 złotych na dniówkę razy 26 dni razy 12 miesięcy, co daje łącznie 39.885,60 złotych, co stanowiło 140,96% rocznego wynagrodzenia. Doliczając dodatek za pracę w godzinach nocnych i wynagrodzenie

za nawet wszystkie niedziele w miesiącu, przyjąć należy, że ubezpieczony nie wykaże wynagrodzenia w wymaganej wysokości, musiałoby ono wzrosnąć ponad dwukrotnie.

W roku 1970 wynagrodzenie wynosiło 80 złotych razy 26 dni razy 4 miesiące, plus 94 złote razy 26 dni razy 7 miesięcy, plus 4.400 złotych ekwiwalentu za węgiel, plus karta górnika 12,80 złotych razy 26 dni razy 12 miesięcy, co łącznie dało kwotę 33.821,60 złotych i stanowiło 126,15% rocznego wynagrodzenia. Natomiast w roku 1968 i 1969 stosunek wynagrodzenia obliczonego w oparciu o te same zasady do średniego rocznego wynagrodzenia jest niższy, z uwagi na niższe stawki zaszeregowania oraz niższą kartę górnika. Zdaniem Sądu, przeprowadzone postępowanie dowodowe, wykazało w sposób niebudzący wątpliwości, że J. B. nie jest w stanie wykazać wynagrodzenia

w wymaganej wysokości do przeliczenia emerytury na podstawie artykułu 110a ustawy emerytalnej. Zgodnie z tym przepisem, wysokość emerytury oblicza się ponownie

od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w artykule 15, z uwzględnieniem artykułu 110 ustęp 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w artykule 15 ustęp 5, jest wyższy niż 250%. Nie zachodzą również przesłanki do przeliczenia emerytury na podstawie artykułu 110 ustęp 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, bowiem przy nabywaniu prawa do emerytury, ubezpieczony skorzystał z najkorzystniejszego wariantu do ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru. Nie jest w stanie wykazać korzystniejszego wwpw od przyjętego do ustalenia wysokości świadczenia, zwłaszcza, że konieczne jest przyjęcie podstawy wymiaru składki z okresu po nabyciu prawa do świadczenia.

Odwołanie jako bezpodstawne oddalono na podstawie artykułu 477 (14) paragraf 1 Kodeksu postępowania cywilnego.

Przepisywanie.pl SERWER - Automatyzacja Przepisywania Nagrań

Zatwierdzono transkrypcję dnia 13 marca 2018r.

(-) SSO Teresa Kalinka